

ANNEKE VAN BAALEN

Een Vrouwenpartij?

De Vrouwenkrant heeft me gevraagd of ik wil opschrijven waarom ik vind dat we geen vrouwenpartij moeten oprichten. Nu kan ik daar wel dertig argumenten voor opsommen, maar eigenlijk vind ik het helemaal niet leuk om te schrijven wat vrouwen *niet* moeten doen. Het lijkt me helemaal niet zo gek als deze hele krant vol zou komen met stukjes over hoe goed het zou zijn om een vrouwenpartij te organiseren en dat heel veel anderen dat ook zouden vinden en dat er dan een vrouwenpartij opgericht zou worden, er geld en handtekeningen ingezameld zouden worden, en er gediskussieerd zou worden over een programma.

Waarschijnlijk zou het verschil met het effect van andere vrouwenacties niet zo groot zijn: wat publiciteit, wat politiek inzicht van de deelnemers. Tenslotte is er heel weinig actie te bedenken die op zichzelf in staat is de bevrijding van de vrouw dichterbij te brengen. We vechten op zoveel terreinen tegelijk, tegen zo'n lange geschiedenis, tegen zo'n grote overmacht van kapitalistische en traditionele vormen van mannelijke onderdrukking, dat geen enkele strategie de overwinning zelfs maar zichtbaar of voorspelbaar kan maken. Voorlopig is het enige wat we kunnen het uitakteren van onze machteloosheid, om andere vrouwen duidelijk te maken dat hun gevoelens van onbehagen niet biologisch zijn. Ook de politieke partij is bij uitstek geschikt om machteloosheid uit te akteren: de moeite om het geld bijeen te krijgen, de ruzies over het partijprogramma (socialistisch of niet?) en de contacten met de pers (mannen of niet?); de jaloezie op de lijsttrekker, het teleurstellende aantal zetels omdat vrouwen liever op een aktiepartij stemmen, de perscommentaren hierop, de moeilijkheden om in het mannelijke politieke toneel nog een rol te spelen die ergens op slaat.

Gelegenheden te over voor vrouwen om zich bewust te worden hoe de politiek in het algemeen, en de partijpolitiek in het bijzonder, afgestemd is op de strijd tussen mannen onderling. Mogelijkheden genoeg om uit te vinden wat er nog binnen de grenzen van het kapitalistische systeem aan eer, macht en rijkdom te behalen is, en om het systeem aanvaardbaar te maken voor al die mensen die binnen dat systeem geen enkele kans op eer, macht of rijkdom hebben.

Bewustzijn van machteloosheid dus; nuttig en nodig, maar overal heel makkelijk te verkrijgen. Wat moeilijker is, is een perspectief op betere omstandigheden. Wat wij nodig hebben zijn die vormen van strijd waarin vrouwen hun eigen belangen en behoeften herkennen en waarin we perspectief vinden op het gebruiken van bekwaamheden.

Ik denk dat vormen van strijd die vrouwen in kleine groepen samenbrengen om die eigen bekwaamheden te ontwikkelen, voorlopig geschikter zijn om hoop te geven op bevrijding, dan de nederlaag in de mannenarena. Maar als we met heel veel zijn, is het misschien best leuk om onze vertegenwoordigsters in de krant te zien.

---

¹ Een Vrouwenpartij? verscheen in de (Amsterdamse) Vrouwenkrant, nr. 23, maart 1976